

Nr. 76. Landstingets Forhandlinger.

40de Møde. Ordentlig Samling 1871.

1161

3die Beh. af Lovf. om Mark- og Veifred.

1162

som det var. Vær derfor saa god at erlægge en Bøde eller bevis, at Du ikke har vidst det. Vi have nu hørt saamange Gange, at Dine Kreaturer ere komne ind paa den anden Mand's Mark; det er iftet hvert Dieblit, og det kan selgeligt ikke nytte, at Du kommer med Din Undskyldning." Det er aabenbart, at en saadan Undskyldning fra en mindre velindet Nabos Side som den, jeg nys nævnte, dog ikke bør kunne medføre, at Domstolene maa sige: "Ja, der er ikke ført Bevis for, at Dvertrædelsen er iftet forsætlig, thi det kan ikke bevises, at Manden vidste, at Tøret var saa langt, og vi kunne derfor ikke afgjøre Noget." Hvis Sagen skulde gaa for sig paa den Maade, saa maatte man virkelig hellere lade den blive afgjort ad rent privatretlig Vej og ikke ad den Vej, som nu engang er bestemt i § 9 og § 12.

Scholer: Ja, det er jo vanskeligt naar man kommer ind paa dette Gebet, at diskutere med de Herrer Jurister, der for Næsten dog ikke synes at være enige. Den sidste ærede Taler og et andet æret juridisk Medlem for 5te Kred's (Drenball) vare saaledes ikke enige i deres Fortaaelse af den her omhandlede Bestemmelse. (Modsigelse.) Nei; det ærede Medlem for 5te Kred's erklærede selv før i sit Foredrag, at han ikke var ganske enig med den sidste ærede Taler. — Naar den sidste ærede Taler iøvrigt fremhævede, at Bedkommende jo kunde undskylde sig med: "Jeg vidste ikke, at Tøret var saa langt", saa vil jeg dertil sige, at hvad der her kun er Spørgsmaal om, det er, om det kan godtgjøres, at Manden selv har tøret sine Kreaturer, eller at han har befalet sin Vogter at gjøre det, som det er iftet; thi saa er det jo "forsætlig". Men der kan derimod indtræffe Tilfælde, og der indtræffer mange saadanne, hvor en Vogter enten af Skjodesløshed eller af Malice tøtrer Kreaturer ind paa Naboens Grund, og i saadanne Tilfælde er det, at Udvalget mener, at der ikke bør være Tale om Straf

under en Polittisag, men at Naboen har Sifkerhed nok dert, at han kan fordre Ufredsbøder og Stadeserstatning. Thi det er rigtigt, hvad den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kred's (Nasmussen) bemærkede, at der vist nok ikke er nogen fredelig Jordbruger, der ønsker, at en Sag, der angaar en saa ringe Forseelse, idet Dvertrædelsen ikke er begaaet af Husbonden, men af hans Vogter, skal indfor Politiretten. Naar det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising) mente, at det ikke vilde være Husbonden, men Vogteren, der skulde drages til Ansvar i saa Tilfælde, saa skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme, hvorvidt det er Tilfældet, eller undersøge om de Herrer Jurister kunne være enige dert, at det kun er den, der selv har udført Gjerningen, der skal drages til Ansvar; men jeg vil blot paany fremhæve, at jeg i alt Fald maa anse det for at gjøre Lovforslagets Bestemmelse meget brugeligere og hensigtsmæssigere, at Dverdet "forsætlig" kommer ind i § 9.

Drenball: Jeg vilde nødigt drage det tidberørte Punkt frem igjen, men da det ærede Medlem, der nu satte sig, paany kom frem dermed, maa jeg dog sige, at jeg ikke er ganske enig med det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising) naar han før sagde, at i det Forhold, som vi her have omhandlet, kunde der ikke være Tale om at straffe Gieren af Kreaturet, men kun Gjerningsmanden eller Vogteren. Dette tror jeg ikke kan siges i sin Almindelighed, og dersom vi vilde slaa denne Grundsetning fast i Markfredsloven, vilde vi faae nogle besynderlige Bestemmelser ud af den. Jeg vil saaledes blot henvisse til det næstsidste Stykke af § 11. — denne Paragraf hører vel ikke hjemme under det nu foreliggende Affnit, men jeg skal ogsaa kun tillade mig her at anføre dens Bestemmelse. Det hedder der: "Den, der tøtrer sine Husdyr paa det til en offentlig Vej hørende Terrain" osv. "straffes med Bøder eller Fængsel". Naar vi nu vilde admittere den